



SØREN SVEISTRUP PTÁČÁTKO



≡ KNIHA ZLIN

Ptáčátko

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Søren Sveistrup

Ptáčátko – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

SØREN SVEISTRUP
PTÁČÁTKO

SØREN SVEISTRUP PTÁČÁTKO

KRIMINÁLNÍ ROMÁN

 **KNIHA ZLIN**

Copyright © Søren Sveistrup and JP/Politikens Hus A/S 2024
in agreement with Politiken Literary Agency
Translation © Magdalena Jírková, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7662-917-2
ISBN e-knihy 978-80-7662-936-3 (1. zveřejnění, 2025) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-7662-937-0 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)
ISBN e-knihy 978-80-7662-918-9 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

Mé rodině

Část 1

Květen 1992

Je to jen chvilka, co autobus odbočil z hřejivého slunce, ze silnice na prašnou šotolinovou cestu vinoucí se lesem, ale za jízdy ve stínu stromů je hned znát příjemný chládek. Lesní půdu kropí sluneční paprsky, prosvítají mezi zelenými listy, v oparu se rojí hmyz a v korunách stromů horlivě poletují ptáčci shánějící druhá či větvičku na stavbu hnízda. Přestože je teprve květen, a krátce po desáté dopoledne, pětadvacetiletý učitel biologie Bjarke Venø cítí, že bude horko jako v létě, a spokojeně se podívá na Ann-Louise, kolegyni středního věku, která stejně jako při mnoha dřívějších výletech dětského domova sedí za volantem autobusu. Zkušeně se potýká s hrbolatou cestou a pobrukuje si do zpěvu žáků.

Naše úča neumí řídit autobus, neumí řídit autobus...

Písničkou se prolíná dětské chichotání a při pohledu na šťastné tváře dětí ve velkém zpětném zrcátku se Bjarke usmívá. Pak se velkým oknem znovu zahledí ven. Příroda se předvádí ze své nejhezčí stránky, na jaře všude kypí život. V neposlední řadě ten ptačí. Když se kalendář přehoupne do května, nastává hlavní období hnízdění. Ptáci se páří, stavějí hnízda, kládou vejce, a Bjarke doufá, že dětem dokáže zprostředkovat stejně kouzelný zážitek, jaký měl coby kluk on sám, když se na západním pobřeží Jutska vydával na výpravy do úrodných marší. V žaludku cítí radostné očekávání, které mu napovídá, že tenhle výlet znamená cosi výjimečného, protože děti na sedadlech za ním mají trápení více než dost, a připomíná mu, že právě to ho před necelými třemi měsíci motivovalo, aby se v dětském domově Aggersminde ucházel o zástup za mateřskou. Jako čerstvý absolvent netušil, že v domově je také škola se stálým učitelským sborem, a v přístavbě k původní budově dokonce i opravdové učebny, a o místo zažádal hned, jakmile si přečetl inzerát v odborném časopise. Pár týdnů nato dorazil napjatý a nervózní do Jyllinge na pohovor s ředitelem, a když mu po následné prohlídce domova oznámili, že ho berou, skoro se nemohl dočkat, až začne uplatňovat všechny výukové metody, které se mu honily hlavou.

Bjarke se upřímně raduje, že na výlet vyrazili podle plánu, a nenápadně si prochází poznámky v sešitku, aby byl připravený, až bude dětem vyprávět o nejrozličnějších ptačích druzích.

Ve skutečnosti totiž nevěřil, že by se výlet zrušil. Sice tušil, že se něco děje, ale stejně ho překvapilo, když ho ráno zavolali do kanceláře ředitele. Ten mu oznámil, že kvůli výletu se na něho několik znepokojených příbuzných obrátilo s pochybnostmi, zdali je výlet „bezpečný“. V Aggersminde to jako v zodpovědném dětském domově museli brát vážně. Bjarke zprvu tak zcela nechápal, co tím ředitel myslí, ale najednou mu to docvaklo. Už přibližně týden se média plnila zprávami o devítiletém Danielovi Strygeru Hansenovi, jenž beze stopy zmizel z dětského venkovního hřiště na okraji vesničky na jihozápadě Sjællandu. Po chlapci samozřejmě vyhlásili pátrání, policie, domobrana a dobrovolníci pročesali okolí a snímek jeho pihovatého obličeje se opakovaně objevoval v celostátních novinách i zpravodajských relacích. Fotografii doprovázel popis: má krátké nazrzlé vlasy, je pihovatý, štíhlé postavy, asi sto dvacet centimetrů vysoký, na sobě měl modré šortky značky Adidas, modré triko, červenou péřovou vestu a bílé tenisky. Zveřejnili i fotku modro-bílé školní tašky značky Salomon. Zoufalí rodiče žádali veřejnost o pomoc, ale zatím marně. Policie se velmi vážně zmiňovala o podezření ze spáchání trestného činu a média spekulovala o možných souvislostech s jinými neobjasněnými kriminálními případy, což vyšetřovatelé nechtěli komentovat. Bjarkeho reportáže zasáhly, stejně jako všechny ostatní, a soucítil s chlapcem i jeho rodinou, ale ani ve snu ho nenapadlo, že incident z jihozápadního Sjællandu by mohl zneklidnit příbuzné jeho čtvrtáků, protože nejistota ohledně osudu Daniela Strygera Hansena panovala více než sto kilometrů od nich.

Ředitel naštěstí usoudil, že není důvod, proč by Bjarke nemohl žáky na výlet vzít. Ovšem s jednou podstatnou změnou, a sice že se pojedje k nedalekému jezeru Gundsømagle, a ne podle Bjarkeho původního plánu do ptačí rezervace. Jezero se nacházelo blíže dětskému domovu a nikdo nebude mít obavy, protože děti už u jezera několikrát byly na táborácích a hrály si tam na schovávanou. Bjarke stál v kanceláři před ředitelem a byl nervózní a naštvaný, protože se na návštěvu ptačí rezervace dlouze a důkladně připravoval, ale když se následně obeznámil s ptac-

tvem žijícím okolo jezera, uvědomil si, že i za těchto okolností dokáže žákům zprostředkovat zážitek, jaký si předsevzal. V rámci svého několikaměsíčního dočasného zaměstnání se snažil výlet využít jako lákadlo, aby se prckové začali zajímat o život ptáků u dánských jezer a mokřadů, a byl hrdý na to, že se mu mise asi zdařila, protože děti se dnes zdály mimorádně dobře naladěné.

A když jede z kopečka, vrzají mu kolečka. Naše úča neumí řídit autobus, neumí řídit autobus...

„Už tam budeme?“ Bjarke se snaží překřičet dětský hlahol i rádio v autobuse, které vysílá nové zprávy o etnických čistkách v Jugoslávii. Chystá se zeptat kolegyně znovu, ale vtom autobus vyjede z lesa a před nimi se rozprostře krajina. Jedná se o první výlet, který Bjarke zorganizoval pro třídu sám, a při pohledu na rozlehlé území porostlé rákosem, rozprostírající se od lesa k jezeru na všechny strany, užasle vydechně.

* * *

Slunce je vysoko na obloze a kvůli vlhkosti z vegetace Bjarkemu kape z nosu pot, když se půldruhé hodiny nato s dětmi v závěsu prodírá rákosím. Děti se otráveně vlečou podél břehu mělkou bahnitou vodou kolem dokola obklopenou dvoumetrovými stonky, a přestože se Bjarke snaží a vypráví o rákosníku obecném tak nadšeně, jak jen dokáže, nemůže si nevšimnout, že zájem dětí opadl. Vybavené gumovkami, kyblíky a sítěmi sbíraly pírka a skořápky rybáků, sýkor a racků. Cestou našly i mrtvé žáby, kouzelné kamínky a sladkovodní mušle a Bjarke jim před chvílí ukázal, jak je otevřít kapesním nožem, který má s sebou. Jenže nadšení dětí už vyprchalo, dávno předtím, než se v Bjarkeho programu rýsuje přestávka. Konečně zahlédne to, po čem pátrá, a rázně ukáže.

„Koukejte! Pojdte se podívat na hnízdo rybáka.“

Děti, hlavně holčičky, se shluknou kolem Bjarkeho dřepícího na bobku. O pár metrů dál je v rákosí sotva vidět téměř dokončené hnízdo. Je úplně obyčejné, ale pro Bjarkeho znamená dokonalou příležitost pronést předem připravený referát.

„Hnízdo je známkou toho, že se samec a samice dali dohromady a spáříli se, a podle staré pověry se to stává na den svatého Valentýna. Když

dobudují hnízdo, samička snese vejce, a jakmile se vylíhnou ptáčata, rodiče mají napilno, aby se o ně postarali, aby mladí vyrostli a naučili se létat.“

Dívky přihlížejí, jak dva rybáci horečnatě třepotají křídly kolem hnízda, a při pohledu na tu idylku některé děti vyhrknou „jú“ a „ty jo“. Bjarke se sám pro sebe pousměje a skoro se mu daří nevnímat kluky, kteří v pozadí reptají.

„Mám hlad.“

„Kdy budeme hrát na schovku?“

„Fujtajbl, co je to?“

Bjarke se otočí, ulevilo se mu, že někdo proud brblání přerušil. Chlapec, Bjarke si pamatuje, že se jmenuje Emil, se celý znechucený dívá na cosi opodál v rákosí. Děti se k němu hrnou a Bjarke obezřetně uklidí kapesní nůž do batohu, ten odloží na hrbolatou vyvýšeninu v rákosí a teprve pak se jde také podívat.

Když dojde k dětem, ukazuje Emil třesoucím se ukazovákem na hustě rostlou sítinu, v níž visí další ptačí hnízdo. Je malé a neuspořádané, před nepozorným okem téměř skryté, a velké růžové ptáče v hnízdě je slepé a holé a připomíná embrya. Ovšem hýbe se. Za víčky se mu rychle převalují vykulené oči, vrávorá, kostnatým hřbetem se opírá o vnitřní stranu hnízda a právě se snaží přes okraj překulit vejce. Nejistě se posune o krůček výš, ostré pařáty pevně zaťaté do hustě propletených větvíček, a růžové nožičky se mu chvějí pod tíhou vajíčka.

„Co je to?“ ozve se z hloučku zvědavých dětí. I sám Bjarke je překvapený, protože takový pohled tady nečekal.

„To je také hnízdo rybáků. Ale navštívilo ho ptáče kukačky, a jak vidíte, není to moc dobře,“ vykládá potichu a dává pozor, aby se děti držely od hnízda dál.

„Proč vystrkuje to vajíčko?“

„Má to tak v povaze,“ odpoví Bjarke. „Kukačky nejsou jako ostatní ptáci. Netvoří páry, ale spáří se s kýmkoli, načež samice naklade vejce do hnízd jiných ptáků, aby se o ně nemusela starat. Když se kukaččí mládě vylíhne, začne ostatní vajíčka a ptáčata z hnízda vystrkovat, aby ho mělo samo pro sebe.“

Mladá kukačka dosáhla okraje hnízda a s vypětím sil vykulí nevylihnutého rivala ven. Lehounké vajíčko se pomalu snáší vzduchem a dopad-

ne do stojaté vody pod hnízdem, kde už plave jiné bezvládné ptáček rybáka.

„Vystrčí všechny, a oni umřou?“ zeptá se nevěřičně hlas z hloučku a pár dívek se zašklebí.

„Prostě se takhle chová. Na oplátku vyrostete do krásy, celé léto bude kukat a to se nám přece líbí.“

„Emil je taky kukaččí mládě,“ začne zničehonic popichovat jedna z holek a ukazuje na kluka, který hnízdo našel. „Ne ne, sama jsi kukaččí mládě!“ Emil zase rychle ukáže na ni, jmenuje se Mia, ale několik dětí se mu již začalo posmívat. Než Bjarke stihne něco říct, objeví se mezi rákosím Ann-Louise.

„To by stačilo! Odložte si batůžky a běžte si hrát na schovávanou. Najíme se potom. Emile, budeš pikat jako první.“

„Já nechci!“

„Běž pikat. Batohy si dejte sem!“ Ann-Louise velí zkušeně, všichni vědí, na čem jsou. „Sítky si položte tamhle na hromadu a dejte se do toho.“

Děti poslechnou její pokyny a všechny odhodí batůžek na hrbolatou vyvýšeninu u břehu, kde už leží Bjarkeho batoh. Ten musí znovu uznat, že se z řízného vystupování své kolegyně může hodně přiučit. Emil chvilku váhá, ale pak se rázně otočí zády a začne hlasitě pikat.

„Enyky benyky jedna dvě, běží liška, kampak jde?“

„Enyky benyky tři a čtyři, letí za ní netopýři.“

Děti nadšeně piští, i ty poslední odhazují kyblíky a sítky a utíkají do rákosí. Ann-Louise vezme do náruče komínek kyblíků a vydá se zpět k můstku.

„Mám tady zůstat a hlídat je?“ zeptá se Bjarke.

„Ne, to zvládnou. Vědí, jak daleko směřít.“

Bjarke s úlevou přikývne, potřebuje si odpočinout. Později se ho budou ptát, zda v tu chvíli slyšel poblíž břehu hučení motoru, ale nic si pamatovat nebude. Vzpomene si pouze na Emilův hlas, jak dál drmolí říkanku, zatímco on sám si z čela utírá pot a s kupičkou sítěk v podpaží kráčí za kolegyní.

„Enyky benyky pět a šest...“

* * *

Emil dopiká, otočí se a rozhlédne se. Široko daleko nikoho nevidí, ale svižně se prodírá rákosím podél břehu doleva, odkud před chvilkou slyšel chichot a šeptání. Po pár krocích najde první tři holky. „Mám vás!“ vykřikne, ovšem hned spěchá dál a znovu se dere vysokými stébly, tentokrát směrem k jezeru.

„Zakukejte!“

Všude kolem v rákosí spolužáci křičí „kuku“ a Emil podle zvuku mění směr. Prakticky v jeden a tentýž okamžik zahlédne několik dalších. „Mám tě, mám tě!“ volá, a vzápětí znovu: „Mám tě!“ Některé děti se zlobí a schlíp-le se vracejí k břehu, ale Emil nemá na škodolibou radost čas. Pořád ho trápí, že ho před chvílí nazvali kukaččím mládětem. Úplně nechápe, proč to Mia řekla, ale nepochybuje, že kukaččí mládě je zákeřné a hloupé a myslí jen na sebe, a proto ho z takového přirovnání rozbolí břicho. Čím víc nad tím přemýšlí, tím důležitější pro něho je najít i zbývající a hru vyhrát.

„Zakukejte!“ zavolá opět co nejhlasitěji a horlivě chvátá směrem, odkud slyší křik. Šermuje rukama a tuhá stébla odhrukuje stranou a brzy objeví další spolužáky, kteří se tak musejí ploužit zpět. „Zakukejte!“ prikazuje Emil a cítí, jak je to příjemné, když se mu hra daří. Na okamžik se zastaví a přemýšlí, koho ještě nenašel. Zaručeně mu schází Anders, Ole a Mia, ale teď nikdo nekuká. Okolo je ticho, Emil slyší jen mlaskání vlastních gumovek v bahnitě vodě a svistot rákosů otírajících se mu o oblečení. Pomalu postupuje vpřed, stále pevně odhodlaný hru vyhrát, a zastaví se, až když dojde hodně daleko, skoro až k jezeru, kam chodit nesmějí. Trochu zde pofukuje. Kolem něj povlává rákosí, jenže nikoho ze spolužáků nevidí, a jak tady stojí sám, najednou má znovu pocit, že je k smíchu.

„To není žádná legrace, když mlčíte,“ zakřičí. „Zakukejte!“

Uslyší kukání, které se od jiných liší. Je opravdovější. Jako od skutečné kukačky. Zároveň se ozývá překvapivě blízko. Tak blízko, že se vystrašený Emil otočí na patě a zírá do shluku rákosí, kolem něhož právě prošel.

„Andersi, to jsi ty?“ zkusí to, ale v následném tichu slyší z rákosí jen šumění větru.

„No tak, Andersi, řekni něco!“

Emil zatají dech a soustředěně naslouchá.

„Vím, že tam někdo je,“ řekne hlasitě a rychle se prodírá nejbližšími stonky, aby se podíval, kdo ze spolužáků se tam schovává, ale nikdo tam není. Jen další rákosí lehce se pohupující ve vánku.

Kukání se ozve znovu. Teď ještě blíž, a Emil leknutím nadskočí. Tentokrát to vychází z rákosí přímo před ním. Váhavě postoupí o krok dopředu a pomalu natáhne ruku, aby stébla odhrnul stranou. Jenže vtom strne. Napadne ho, že to možná vůbec nekuká některý ze spolužáků. Že se do hry zapojil někdo nebo něco, a on netuší kdo nebo co. Třeba nějaká příšera. Snaží se tu myšlenku zaplašit. Už je velký, je mu skoro jedenáct, a dobře ví, že podobné nápady jsou dětinské. Chystá se popojít o další krok, a najednou v těsné blízkosti zřetelně slyší těžký dech.

Váhavě zvedne oči. V mihotavém slunečním svitu rozezná vysokou postavu, tyčící se před ním na druhé straně rákosí. Nehýbá se, jako by čekala. Ztěžka se nadechuje a vydechuje, skoro jako koně v ohradě doma na statku. Emil stojí jako ochromený. Slyší, jak mu bije srdce. Jako by zničehonic všechno záleželo na tom, jestli dokáže zůstat schovaný a nedýchat. Pak se otočí a ze všech sil uhání opačným směrem.

Rozhrnuje rákosy a cítí, jak ho šlehaají do obličeje, a přestože už neví, kde se nachází břeh, dere se dál. Gumovky, těžké jako olověná závaží, znovu a znovu vytahuje z bahna a zděšený klopýtá dál, a kam došlápně, tam vyvěrá voda. Poslepu si razí cestu vpřed a ví, že když se jen jednou jedinkrát odváží ohlédnout, ta hrůza ho zabije.

Najednou mu noha uvázne v bahně. Padá a nestihne dát před sebe ruce. S plácnutím dopadne obličejem do mělké vody, chvíli se nemůže nadechnout, a když v panice hlavu zvedne, celý vyděšený zůstane ležet v rákosí a čeká, zda uslyší kroky nebo dech. Z brady mu kape voda, ale jinak je ticho. Opatrně se rozhlédne. Pozvolna mu dochází, proč upadl, a rozječí se.

* * *

Na okraji lesa se objeví civilní policejní vozy a v tu chvíli se rozprší. Nad jezerem se stáhla temná mračna, a když všechna tři vozidla dojedou na parkoviště a zaparkují mezi ostatními policejními automobily, Bjarke v dálce zaslechne hřmění.

Výlet se změnil v noční můru. Nad Bjarkem krouží vrtulník, psovodi se psy prohledávají břeh jezera v obou směrech a v rákosí je nejasně vidět spoustu uniformovaných strážníků, kteří chodí sem a tam a upírají zrak do bahnitě vody. Bíle oblečení technici se zdržují na parkovišti a na můstku. Tváří se smrtelně vážně, nesou si kufříky a v dešti prohodí pár slov, jež Bjarke nepochytí, a další jejich kolegové zaujali pozice okolo bílého stanu hluboko v rákosí, kde se našly části těla.

Bjarke se rozběhl hned, jak uslyšel jekot. Emil ležel v bahnitě vodě mezi rákosy a hystericky ze sebe strhával mokrou látku, která se mu omotala kolem nohy. Poblíž mlčky a v šoku stála Mia a pár dalších dětí, dorazily před Bjarkem, a teprve v ten moment Bjarkemu došlo, že to, co Emil má kolem nohy, je provlhlá červená péřová vesta, a začínal tušit, na co děti zírají. V kalné vodě plave bílá teniska, modré šortky a školní taška, vedle ní z bláta trčí obličej mrtvého chlapce. Pihy mu zešedly, zrzavé vlasy má mokré a rozčuchané, oči bez výrazu hledí k nebi. Pak si Bjarke ke své hrůze opodál všimne holé dětské paže a zběsile spěchá, aby děti odehnal.

Bjarke cítí, že bude zase zvracet. Stojí na dešti vedle autobusu v rohu parkoviště, kde v dočista jiném životě před pár hodinami zaparkovali. Začíná v něm převládat pocit, že to určitě není pravda, ale musí se vzpamatovat a myslet na děti, jejichž vyděšené mdlé tváře vidí za okny autobusu, jímž stále procházejí policisté a vyslyšají poslední z nich. Policisté se na střídačku vyptávali Emila i dalších dětí na to samé. „Jak muž v rákosí vypadal? Bylo na něm něco zvláštního? Kterým směrem zmizel?“ Bjarke má dojem, že všechny děti už dávno vypověděly všechno, co věděly, a dokáže myslet jen na to, aby je dostal co nejdál od jezera, které navždy bude místem, kde našli zavražděného Daniela Strygera Hansena.

Jakmile se Bjarke dozví, že výsledky prozatím skončily, a poslední policista odejde z autobusu, Bjarke rychle nastoupí. Emil sedí na jednom z předních sedadel, choulí se pod dekou a ubřečená Ann-Louise mu zapíná bezpečnostní pás.

„Můj batoh, kde mám batoh!“

Některé z dětí také začnou horečnatě hledat pod sedadly a Bjarke si vzpomene na batohy, jež zapomněli na hrbolaté vyvýšenině v rákosí. Ann-Louise zapíná pás několika dalším dětem a Bjarke z autobusu rychle vystoupí a v dešti běží k můstku. Okamžitě si vzpomene, že jim policisté

kladli na srdce, aby do rákosí nevstupovali, protože celou oblast důkladně prohledávají, ale teď pracují u bílého stanu, takže poblíž není nikdo, koho by se Bjarke zeptal na svolení. Rozhlédne se a skočí do rákosí. Zanedlouho najde skrz naskrz promočené batohy, které leží tam, kde je zanechali. Kvapně je posbírá, ale když chce zvednout ten svůj, všimne si rozepnutého zipu. Zmatený se podívá do velké zadní komory a ke svému překvapení v ní vidí otevřený kapesní nůž. Pomalu ho vytáhne. Je si naprosto jistý, že čepel zaklapl, než nůž uložil do batohu. Váhavě a se zvláštním šimráním v žaludku palcem a ukazovákem čepel uchopí, aby nůž zavřel, ale vtom si všimne, že je ulepená od krve. Ve zmatku se rozhlédne a spatří hnízdo.

Hnízdo v rákosí, na něž se před několika málo hodinami s dětmi díval, je roztrhané na cucky. Ve vodě pod ním plave cosi ne přesně definovatelného a Bjarke musí popojít blíž, aby poznal, co to je. Dojde mu, že to jsou cary masa. Mladá kukačka rozřezaná na kousky. Hubené růžové nožky, křídla a drobné torzo se pohupují v bahnité vodě hned vedle vajíčka a mrtvého ptáče rybáka. Na zlomeném stonku je brutálně nabodnutá žilnatá hlava kukaččího mláděte s vykulenýma očima.

Netrvá dlouho a Bjarke znovu nastoupí do autobusu. Mokrý batohy položí na podlahu a klopýtá ke svému sedadlu. Ann-Louise sedící za volantem zavře dveře a o sto šest se řítí lesem. Così říká, něco starostlivého a uklidňujícího, ale Bjarke to neslyší. Bezradně pohlédne do zpětného zrcátka. Všechny děti sedí na svých místech, některé brečí, jiné se zaraženě dívají z okna, další se drží za ruce.

Na nalezeném ptáčeti kukačky je něco, co by Bjarke měl říct nahlas. V duchu zoufale pátrá po vysvětlení, co se mohlo stát, a před očima se mu míhají stovky záblesků z dnešního dne. Pořád dokola se vrací ke skutečnosti, že pouze jedno z dětí mohlo vidět, kam si nůž uložil, ale vůbec nechápe, že by nůž vytáhlo a použilo ho k tomu, co právě viděl.

Snaží se vzchopit. Musí existovat jiné, ne tak zlověstné vysvětlení, které mu jistě dojde hned, jakmile od té noční můry získá odstup. Zapne si bezpečnostní pás a dech se mu postupně vrací do normálu. Znovu mrkne do zpětného zrcátka. Tentokrát si vzadu nad posledními sedadly všimne obličje se strnulým výrazem. Když se ty zářící tajuplné oči najednou v zrcátku střetnou s jeho pohledem, jako první sklopí oči on.

Čtvrtek 13. února, současnost

Metro brzdí, v přeplněném vagonu za sebou Silje Thomsenová cítí tlak těl. Dveře se otevřou, Silje s tlukoucím srdcem a pevně svírajíc mobilní telefon rychle vystupuje. Pípání zavírajících se dveří se mísí s rozhovory lidí a syčením vlaku, který přijel na protější stranu nástupiště, a Silje se bez ohlednutí hbitě prodírá davem, je dopravní špička. Nechce ztratit ani vteřinu pro případ, že ten cvok jel stejným vlakem jako ona. Proplétá se mezi lidmi na eskalátoru, a když vyjde na ulici, maličko se jí uleví, že se může schovat v zimní tmě, která ji vítá sněhem a plískanicí. Předměstský bulvár osvětlují reflektory automobilů, pneumatiky rozstříkují břečku po mokré vozovce a Silje chvátá k jedné z autobusových zastávek napravo na náměstí. Autobus, kterým chce jet, už stojí u obrubníku, ona tedy přidá do kroku, ale těsně předtím, než na zastávku dojde, se autobus pomalu rozjede a mizí. Zastaví se, je udýchaná. Než si frustraci uvědomí naplno, v ruce jí zavibruje mobil, a přestože nepochybuje, kdo to je, dívá se na malý displej se zděšením.

Enyky benyky čtyři pět, dojde Silje domů zpět?

Kvůli zprávě od neznámého odesílatele se nevěřicně ohlédne na lidi valící se z metra. Pak se otočí a rázně vstoupí do vozovky. Auta brzdí, pár jich na sněhu dostane smyk a zatroubí na ni, ale Silje se dostane na protější stranu a splašeně utíká nejbližší ulicí.

Teprve u zkratky k panelákům se odváží nepatrně zpomalit. Třeše se rozrušením a zimou, cítí, že je celá promočená od sněhových vloček, jež víří kolem ní a zachytávají se jí do vlasů, kdykoli se ohlédne. Telefon zavibruje.

Enyky benyky kliky bé, Silje, ta je hodně blé. Láry sedm osm devět fáry, šuká všechny, mladý starý.

Spěchá po cestičkách jako v minulosti už tolikrát, kdy tudy chodila a držela dceru za teplou ruku, ale když míjí poslední panelák a vchází na zasněženou cestu mezi rodinné domy, pořád si nepřipadá v bezpečí.

Domy za ploty a živými plůtky vypadají útulně, na sněhu jiskří zlatavé světlo z jejich oken, ale Silje spěchá po chodníku, dokud nedojde k palisádovému plotu a brance, na níž je hřebíkem přibitá cedule „Na prodej“. Rozrazí branku, a když po zahradní pěšině kráčí k domu, cítí, že telefon znovu vibruje.

Enyky benyky kliky bé, jakmile ji najdeme, elce pelce do pekelce, hra je rázem u konce.

Silje se zběsile snaží trefit klíčem do zámku. Vnímá, jak se k ní ze zahrady čím dál víc krade tma, ale konečně odemkne vstupní dveře a vpadne do předsíně. Zabouchne za sebou a zajistí i druhý zámek. Uvnitř se cítí bezpečně, a proto ani nerozsvítí a spěchá temným domem kolem dceřina prázdného pokoje do kuchyně, nezdržuje se svlékáním kabátu a zouváním mokrých bot.

Svítil si baterkou v mobilním telefonu, divoce přehrabuje mišmaš v kuchyňské zásuvce, a když část cetek vyskládá na linku, najde balíček nových SIM karet. Roztrhne plastový obal, vyjme novou kartu a ujistí se, že si v telefonu uložila kontakty, jak si navykla. Jakmile starou simku vytáhne a nahradí ji novou, okamžitě se jí uleví. Zapne mobil, svižně jde domem zpět a cestou najde dceřino číslo.

Ahoj, zlato, všechno v pořádku. Moje nové číslo, odteď ho používej. Brzy na viděnou, pus, máma ☺.

Ve velkém rohovém obývacím pokoji si celá udýchaná stoupne k oknu a skrz roztažené žaluzie se ostražitě dívá ven. Temná předzahrádka, keře a stromy, o které se kdysi s láskou starala, jsou zaváté novým sněhem a Silje sleduje, jak se v záři pouličních lamp z nebe na silnici snášejí sněhové vločky a víří ve větru. Při tom pohledu se téměř uklidní, ale vtom zahlédne postavu. Ve škvrách mezi palisádami vidí, že ten někdo pomalu a obezřetně postupuje vpřed. Silje zatají dech a chystá se vyfukat 112. Jenže když postava dojde o kousek dál, Silje pod brankou spatří pejska s hrudkami sněhu na tlapkách, který za sebou na vodítku táhne postarší ženu.

Silje se ve tmě rozesměje. S úlevou a trochu zahanbeně, protože je dospělá ženská, která se schovává jako malé děcko. Ještě si pomyslí, že nesmí ztrácet hlavu. Zítra musí přejít od úvah k činům a najít nové, bezpečné bydlení, kde začnou nanovo, ačkoli na to nemá prachy, ale pak jí zavibruje mobil a ona se na něj podívá, aby dceři odpověděla.

Mám tě.

Slůvka svítící na displeji do tmy ji ochromí. Strach je rázem zpět, ovšem tentokrát se mísí s rozrušením. Nové číslo začala používat teprve před chvílí a kromě dcery ho nikdo nezná. Napadne ji, že při přehazování símek ve zmatku vložila do telefonu tu původní.

Vrátí se do kuchyně, chvějícíma se rukama probírá hromádku na lince. Přesně ví, kam balíček se SIM kartami položila, v nezvladatelné panice si svítí na kuchyňskou linku a podlahu. Ovšem balíček tam není. Pustí se do prohledávání zásuvky, a kdykoli nadarmo odsune kupičku drobností, vkrádá se jí do mysli jedna a ta samá úvaha. Na obalu bylo telefonní číslo nové SIM karty, kterou si vybrala, a pokud obal neleží na lince tam, kde ho nechala, musí to mít nějaký důvod. Jenže když přišla k domu, vstupní dveře byly zamčené, okna zavřená a zajištěná, a to si v duchu opakuje pořád dokola, dokud ji telefon nevyděsí opětovným zavibrováním.

Tentokrát nepřišel žádný text. Pouze ikonka s rozmazanou fotkou. Silje stékají po tvářích slzy, v duchu si říká, že na to nemusí klikat, ale nakonec se přece jen prstem dotkne displeje a fotografii otevře.

Nejprve nechápe, co na snímku je. Pak rozpozná potemnělou místnost s ženskou siluetou. Žena v kabátě stojí u okna a skrz žaluzie se dívá ven. Jednou rukou roztahuje žaluziové lamely, venku se v chabém světle pouličních lamp snášejí sněhové vločky. Silje dojde, že na fotce je ona. S hrůzou se obrátí ke dveřím do obývacího pokoje, a ve tmě zničehonic cosi ožije.

Pátek 14. února, současnost

Naia Thulinová se nedokáže ubránit úsměvu. Bjørn mluví tak natěšeně. V nově zakoupené kožesinové čepici a díky strništi a sněhu v pozadí připomíná arktického divocha. Kráčí po chodníku v centru Kodaně a během hovoru přes Facetime, kdy jí nadšeně vysvětluje, jak jsou zimní sporty nádherné, málem vrazí do jiného chodce. Sama Naia právě v druhém patře budovy v Glostrupu vystupuje z výtahu, tady se nachází NC3, její pracoviště.

Usmívat se tak brzy po ránu jí připadá nezvyklé. Před třičtvrtěhodinou, když nasedla do služebního vozu a ve vánici vyrazila do práce, nic nenaznačovalo, že se tak stane. Nejdřív v rádiu ve zprávách pořád dokola opakovali, že dnes ministerstvo spravedlnosti rozhodne o stížnosti, kterou rodina Caroline Holstové podala na průběh vyšetřování. Vražda devatenáctileté gymnazistky je po více než dvou letech stále neobjasněná a nadcházející rozhodnutí ohledně stížnosti zavadlo hlasateli zpravodajství příležitost znovu ohledně zločinu vyjmenovat spoustu nechutných detailů. Následně předal slovo dalším dvěma moderátorům, kteří se rozhodli zaměřit na fakt, že dnes je čtrnáctého února. Tedy svátek svatého Valentýna, o čemž ve své blaženosti neměla sebemenší tušení, dokud ti dva neotevřeli ústa. Bez přestání švitořili o hledání toho pravého či té pravé a o budování romantického hnízdečka a naprosto nesnesitelné to začalo být ve chvíli, kdy posluchače vyzvali, aby do rozhlasu zavolali a povyprávěli, jak našli velkou lásku. Když Naia konečně dojela na parkoviště, nebyla daleko toho, aby jim zatelefonovala a navrhla, aby se tento svátek do budoucna navždy zakázal, ale na námitky proti romantickému žvanění zapomněla při pohledu na Bjørna na displeji mobilu.

Bjørn neboli Valdeho táta, jak ho ještě před pár měsíci označovala, se opět pohne tak, aby byl na displeji vidět, a přestože Naia nemá chuť hovor ukončit, připomíná si, že si musí pospíšet, jestli nemá na schůzku přijít pozdě.

„Je tu něco, na co obzvlášť nesmíme zapomenout?“

„Na dobrou náladu. Bude to přča.“

Naia dojde k prvním proskleným dveřím na oddělení a přiloží ke skeneru přístupovou kartu. Teprve před pár dny zjistila, že výlet Leina ročníku do švédského zimního střediska Isaberg se koná o nadcházejícím víkendu. Po práci zajela k Bjørnovi, jako v minulosti už tolikrát. Ten právě obdržel seznam účastníků a překvapeně se zeptal, proč se s Le nepřihlásily, jak se domluvili. Nejraději by si dala pár facek. Zprv jí došlo, že je ve školním systému Aula včas nepřihlásila, a zadruhé ona sama přece Bjørnovi navrhla společnou účast na výletě, ačkoli dobře věděla, že jde o akci pro tatínky a jejich děti.

Bjørn začal okamžitě zjišťovat, jestli se Le a Naia mohou připojit, ale dokud jí před několika minutami nezatelefonoval, netušila, zda švédský penzion bude mít ještě jeden volný pokoj. Až teď se zamyslí nad lyžařským oblečením, které stojí balík.

„Jestli nemáte vlastní, podívám se do skříně, co zůstalo po holkách.“

„Zjistím, jak jsme na tom. Určitě to nevadí, když pojedu taky?“

„Jasně že nevadí. Pravidlo, že na tátovskou akci můžou jen otcové, je směšné.“

Šibalsky se na displeji usmívá, i Naia se pousměje. Tohle byl jeden z dceřiných argumentů, aby nemusela jet. Le totiž prohlásila, že žádného otce nemá, a proto podle ní není relevantní, aby se výletu účastnila, s čímž Naia zásadně nesouhlasila.

„Díky,“ řekne a myslí to vážně.

„Dělám to kvůli sobě. Děti pošleme na sníh a pak se vytratíme a najdeme si místo, kde budeme sami. Sejdeme se u autobusu?“

Naia se usměje, přikývne a hovor s Bjørnem nerada ukončí. Dojde k druhým proskleným dveřím, opět přiloží přístupovou kartu ke skeneru a vejde na samotné oddělení. Vstupní procedura je jednou z mála věcí, na něž si těžko zvykala, když před více než rokem nastoupila na pozici vyšetřovatelky v národním oddělení kybernetické kriminality. NC3, jak se oddělení běžně říká, spadá pod Národní jednotku pro mimořádně závažnou trestnou činnost sídlící v průmyslové oblasti v Glostrupu, a když se tam člověk pohybuje, je nejlepší, aby přístupovou kartu neustále nosil s sebou. Právě teď jí všechny ty bezpečnostní průchody nevadí a cestu vy-

užívá k úvahám, v kolik dokončí dnešní úkoly, aby se stihla vrátit domů a sbalit Le i sobě.

Kdyby jí před třemi čtyřmi měsíci někdo řekl, že se šťastně zaplete s rozvedeným otcem z Leiny školy, dotyčnému by se vysmála. Protože takový vztah jí zaprvé připadal přibližně stejně lákavý jako valná hromada bytového družstva. A zadruhé tou dobou pořád měla srdce zlomené tak, jak to nikdy předtím nezažila.

Říjnové dny se trudnomyslně vlekly a ona se snažila soustředit na to, aby se Le měla co nejlépe. Jednoho večera, když si dcera šla lehnout, si v zoufalém pokusu dát se dohromady a posunout se dál aktualizovala profil na tinderu a probírala se trhem s lidským masem. Bylo to příšernější, než si pamatovala, ale v nekonečné záplavě fotek případných partnerů, kteří vystavovali vypracované hrudníky, sportovní vozy a karbonové bicykly, zničehonic vykoukl Bjørnův obličej. Poznala ho, protože ho čas od času vídala na školních chodbách mezi ostatními rodiči, a jeho čtyřiačtyřiceti rokům a lehce arogantnímu výrazu „vím, že vypadám dobře“, který, jak jí připadalo, v jeho překrásných očích rozpoznala, automaticky dala „ne“. Stejně tak šoupnutím prstu odmítla všechny ostatní.

Týden nato tenhle chlapík vstoupil promočený na kost do dveří kodaňské skate haly, kde během čekání na konec dceřina tréninku Naia seděla spolu s dalšími rodiči a zabíjela čas na mobilním telefonu. Bjørn jí přátelsky pokynul na znamení, že ji poznává ze školy. Kromě její lavičky nikde jinde volné místo nebylo, a tak musela odpovědět „ano“, když se zeptal, zda si smí přisednout, a hned zapředel rozhovor otázkou, či je vlastně matka.

Ačkoli neměla chuť si povídat, na Bjørnovi bylo cosi, čemu se nedalo odolat. Měl v sobě záviděníhodnou lehkost, vypadal upřímně a zaujatě a ukázalo se, že arogance, kterou podle svého domnění zahlédla na tinderu, je projevem vnitřního klidu a sebedůvěry. Vykládal, že je táta Valdemara, který je také posedlý prkénkem se čtyřmi kolečky. On sám si vzal na starosti skateboard, zatímco bývalá manželka vozí starší dcery na jízdy na koni.

Ona mu vyprávěla o zkušenostech s Le, která se moc nezajímá o učení, ale pouze o skateboard a graffiti, a po letních prázdninách si naprosto nerealisticky přeje nastoupit na internátní školu. O nabručených teenagerech

Björn věděl všechno, protože Valde měl dvě starší sestry, a jeho bezstarostné vystupování jí zlepšilo náladu. Když při odchodu z haly vstal, na okamžik se otočil a s roztomilou jiskrou v oku řekl, že na tinderu jí dal „ano“, ale nechová k ní zášť, a ona se neubránila úsměvu.

V duchu si připomínala, že o nikoho nestojí, a už vůbec ne o něj, ale postupně se na vyzvedávání Le ve skate hale začala těšit. Jejich rozhovory na lavičce se prodlužovaly čím dál víc, až ji pozval k sobě na večeři. Nejprve přijala, pak mu pár hodin nato napsala, že jí do toho něco vlezlo, ale nakonec změnila názor a oznámila mu, že přece jen dorazí. Už předem se rozhodla, že se s ním nevyspí, ale v útulné kuchyni se u jídelního stolu cítila v bezpečí a dobře se bavila, takže k tomu přece jen došlo, dokonce hlavně z její iniciativy.

Pro Bjørna to zřejmě ze situace vyplynulo jasně a přirozeně. Prozradil jí, že se do ní už dávno bezhlavě zakoukal, a přestože ona to ze začátku necítila stejně, bylo milé, že je tak přímočarý a nekomplikovaný.

Většinou se scházeli v jeho domě v jedné z uliček za pivovarem Carlsberg ve čtvrti Vesterbro a člověk nemusel mít zrovna důkladné vzdělání realitního makléře, aby pochopil, že díky funkci ředitele větší telefonní společnosti je Björn víc než běžně zámožný. Naštěstí to na něm ani na domě nebylo patrné na první pohled. Nejvíc to asi bylo znát v nadhledu, který projevoval jako člověk, zatímco v případě domu se to prozrazovalo syrovým a zdánlivě nahodilým šarmem, který by v nabídce nemovitostí nejspíš popsali jako newyorský styl. Pochopitelně nechyběla ani dvě křesla od designéra Arneho Jacobsena, jež určitě stála víc, než ona vydělala za rok. Postupem času ji okouzlo, že Björn je extrovertní kreativní bordelář, každých pár minut chrlicí všemožné myšlenky a návrhy, a samozřejmě bylo také hodně návykové, že je dobrý milenec a fantastický kuchař.

Přesto ze začátku trvala na tom, že vztah budou držet v tajnosti, protože poučená předchozím nezdarem do toho nechtěla tahat Le, kdyby jim to nevyšlo. Ovšem jak se s Bjørnem vídala čím dál častěji, začalo být tajnůstkářství divné. A mírně řečeno i nepraktické. On žádné výhrady neměl, a po dvou měsících a dalším něžném vyznání lásky dokonce řekl, že je připravený s ní bydlet. Ohromilo ji to. Samozřejmě to nepřicházelo v úvahu, poněvadž tou dobou ji něco takového ani nenapadlo. Nemohla

však popřít city, které k němu chová, a jeho slova jí dodala odvalu, aby přestala držet jazyk za zuby. Když před Le tu bombu odpálila, přirozeně se ukázalo, že dcera o jejich vztahu už dávno ví a lhostejně se s ním smířila. Valdemara z paralelní třídy moc dobře neznala, a dokud jí to nenarušuje život, bylo jí to, pokud to Naia správně chápala, úplně ukradené. Pravda, zabolelo ji u srdce, když jednoho dne ve škole viděla, že se Le neobtěžovala Bjørna pořádně pozdravit, ačkoli on se choval velmi vstřícně a mluvil k ní jako k dospělé, čemuž dcera obvykle nedokázala odolat. Úplně fuk jí to tedy nebylo, přestože se snažila vystupovat drsně. Život dvanáctileté dívky může být sám o sobě náročný, jak Bjørn Naie připomněl, a ani ona nemohla Le vyčítat, že si drží odstup. Lyžařský výlet do Švédska proto chápala jako vítanou příležitost, aby se obě s Bjørnem a Valdemarem lépe poznaly za situace, která nebude strojená. Le se vymlouvala, že musí na skaterskou akci, a při představě, že bude muset jet, i včera večer na protest práskla dveřmi od svého pokoje. Aksel, který se stavil, aby v kuchyni pomohl utěsnit okna, ji samozřejmě hájil a Naie připomněl, jak se v jejím věku chovala ona.

„Úplně nemožné. A není divu, že po všech těch zmatcích, co se na podzim odehrávaly mezi tebou a tím idiotem, to ta holka má těžké.“

Poznámky o podzimu ani o „idiotovi“ Naia poslouchat nechtěla. Navíc by si Aksel, policista v důchodu, jenž byl součástí jejího života od chvíle, kdy byla stejně stará jako teď Le, komentáře k jejímu milostnému životu měl odpustit. Naia zahne do chodby mezi kanceláři, píše dceři, že lyžařský výlet platí, a cítí, jak moc doufá, že se akce vydaří a všichni čtyři se sblíží. Je to zvláštní pocit a ona se navzdory vyhlídce na cestu autobusem, hlučící děti a užvaněné tatíky kupodivu těší.

„Jedeme na domovku. Máme hlášenou pohřešovanou osobu. Odjezd za pět minut,“ řekne Raheem, když ho míjí na chodbě. Raheem je v NC3 jejím stálým partákem, ale ona se nehodlá zastavit.

„Mám schůzku s Krausem, přijdu za chvíli,“ odpoví za chůze a spěchá ke kanceláři na konci chodby, kde Krause sedí. Právě jemu podává hlášení, to on vede pracovní skupinu zaměřenou na vyšetřování digitálního stalkingu, groomingu a sexuálního zneužívání na internetu. Od chvíle, kdy sem nastoupila, se tahle oblast neustále rozrůstá. Počet oznámení a případů se zřetelně zvýšil v období pandemie koronaviru. Následovala další vlna #MeToo, válka na Ukrajině, ekonomická recese a sexuálním

násilníkům a internetovým trollům ani jedno z toho na silách neubralo. Bombardování z jejich strany se naopak stupňuje, nyní i s hackerskými útoky a ransomwary coby přidruženou a narůstající problematikou, a Naia a ostatní kolegové mají co dělat, aby udrželi krok. Na druhou stranu má vlastní kancelář a pevnou pracovní dobu a nehrozí jí noční telefonáty od velícího nadřízeného. Bylo příjemné zbavit se akutních výjezdů, krvavých míst činu a neustálého špatného svědomí vůči Le.

„Ano, pojď dál,“ vyzve ji Krause, když zaklepe na otevřené dveře jeho kanceláře.

„Omlouvám se za zpoždění,“ řekne Naia, ale nemyslí to vážně.

„Nic se neděje. Posad se.“

„Nepočká to? Raheem říkal, že jedeme na domovku, a mám hodně práce.“

Pokud má být upřímná, její zájem o domovní prohlídku není až tak opravdový. Raději se chce vrátit k sobě do kanceláře a na internetovém bazaru hledat lyžařské oblečení.

„Bude to jen chvilka. Sedni si.“

Neochotně se posadí před velký psací stůl, Krause se zaboří do koženého křesla naproti.

„Jak se vůbec vede?“ dívá se na ni odměřeně s náznakem čehosi, co by při troše dobré vůle mohl být zájem.

Naia si nevzpomíná, že by se Krause někdy na něco takového ptal. Je o něco starší než ona, technicky zdatný a ambiciózní člověk, který si nastudoval všemožnou digitální kriminalitu, ale na druhou stranu nic nepochytil na kurzech personalistiky, kam ho čas od času vedení pošle.

„Dobře, díky.“

Chvilí Naia přemýšlí, jestli Krause očekává, že mu otázku oplatí, ale její nadřízený spokojeně přikývne.

„Víš, jak jsem rád, že tě tady mám. Je mi jasné, že tvé kompetence by se daly využít na mnoha jiných místech, ale rád bych ti řekl, že v rámci NC3 mám vysoké ambice. Dvě stovky lidí online zločiny nezastaví, ale během roku se náš počet zdvojnásobí. Je nepříjemné, že zároveň dochází k reorganizaci i jiných odborů. Vedení teď například věnuje spoustu sil obnovené takzvané Elitní jednotce a bezostyšně verbuje lidi z jiných oddělení, což znamená, že dochází k nešťastným střetům.“

„Aha, dobrá,“ podotkne soucitně Naia.

„Jo, je to nanic.“

Krause problematiku dál rozebírá, a ona nemá nejmenší tušení, kam tím klábosením míří. Všichni policejní šéfové soupeří s jinými odděleními a obnovení Elitní jednotky, vlajkové lodi dánské policie pro objasňování nejzávažnějších trestných činů, je nejnovější výmysl, z něhož logistikům stéká po zádech studený pot, protože tahle vysoce ceněná složka k sobě dokáže přitáhnout velkou pozornost. Ona nemá žádný názor na to, zda je obnovení jednotky dobrý, nebo špatný nápad. Co si vzpomíná, pro komplikovaný vztah k této policejní složce měla vlastní důvody.

„Ale abych se dostal k věci: jsem povinen ti sdělit, že jsem obdržel žádost,“ přeruší Krause svoje úvahy o policejní politice. „Elitní jednotka chce, aby ses stala vyšetřovatelkou v jejich nové mordpartě, a já potřebuji vědět, jak se k tomu stavíš.“

Naia se na Krauseho podívá. Slyšela, co řekl, ale přišlo to tak nečekaně, že chvíli jen zírá. Jedna věc je, že si sama v sobě vyřešila, že na vraždách už pracovat nechce. Něco jiného je nabídka vznesená Elitní jednotkou, což v jejích očích je stejné, jako by se člověka s popáleninami třetího stupně ptali, jestli by nebylo dobré, kdyby pracoval jako hasič.

„Elitní jednotka se na tebe obrátila, že mě chce jako vyšetřovatelku?“ zopakuje, aby se ujistila, že mu rozuměla správně.

„Ano,“ odpoví Krause neradostně. „Bohužel je naprosto chápu. Stejně jako pochopím tebe, když to vezmeš. Nebudu nadšený, pokud od nás odejdeš, ale pochopitelně jsem tě chválil a řekl...“

„Nemám zájem.“

Krause se zarazí a zahledí se na ni.

„Nemáš zájem?“

Naia má chuť nasadit své odpovědi korunu a říct „jasně že ne, do prdele“, ale spokojí se s tím, že vstane. „Máš ještě něco?“

„Dvakrát se tě ptát nebudou.“

„To po nich nikdo nechce.“

Krause také vstane a říká něco v tom smyslu, že si její odpovědi cení. Ona mezitím stihne dojít ke dveřím, a když chvátá chodbou, rozhodne se, že zavolá Bjørnovi a přijme jeho nabídku, aby si půjčila lyžařské oblečení, které mu zřejmě leží ve skříni.

V tiché ulici ve Vanløse je na poštovní schránce jedno příjmení přeškrtnuté. Na brance visí trochu nakřivo cedule „Na prodej“ a za palisádovým plotem stojí domek z červených cihel. Je vmáčkнутý mezi dvě velké patricijské vily a připomíná zlomený zub. Jedna ze sousedních vil je z poloviny zakrytá lešením s plachtami, za cihlovým domkem trůní tristní skupina strohých paneláků, ale zpoza volantů služebního vozu, kde sedí Naia, to díky čerstvě napadanému sněhu, dekorativně rozloženému po plotě, a vzadu vykukujícím keřům a stromům vypadá idylicky.

„Ale proč nemáš zájem?“ ptá se ze sedadla spolujezdce Raheem. Přes okraj slunečních brýlí se na ni zvědavě dívá. Zaparkovala za osamocným policejním vozem stojícím na adrese, kterou jí Raheem dal. „Většina ostatních by po tom okamžitě skočila, kdyby se jich zeptali.“

„Vždyť se ti ostatní můžou o to místo ucházet.“

„Že ti to nabídlí, je fakt super, a ty to moc dobře víš,“ pokračuje Raheem a odepíná si bezpečnostní pás. „Elitní jednotka přece dělá na těch nejzajímavějších vraždách, má spoustu zdrojů, a když se do případu jednou zakousnou, tak už ho nepustí.“

Naia vypne motor a čelní sklo okamžitě zapadá padajícím sněhem. Před chvílí svítilo slunce, ale teď se opět zdá, že jaro je ještě daleko. Tip-la by si, že Raheemovi je asi pětatřicet. Bydlí ve třípokojovém bytě ve čtvrti Nordvest, nosí náušnici, je potetovaný až po krk a býval hackerem. Oficiálně ho odsoudili jen za to, že jako teenager dělal pirátské kopie filmů, ale ona nepochybuje, že se jedná o pouhou špičku ledovce. Raheem se však obratně vyhýbá hovorům o „šedé zóně“, jak tomu říká. Oficiálně se o IT začal zajímat, když nastoupil jako systémový administrátor v mezinárodní společnosti vyvíjející počítačové hry. Poté, co se zapletl do několika oblastí v rámci šedé zóny a následně se z nich zase vypletl, si na živobytí vydělával tím, že se jako etický hacker nechával najímat od malých i velkých firem, pro něž testoval odolnost jejich bezpečnostních

systémů. Souběžně s tím v rekordním čase vyhrál několik let po sobě náborovou soutěž NC3 „Capture the Flag“, kterou oddělení průběžně zveřejňuje na svém webu, a povídá se, že okamžitému nástupu do trvalého pracovního poměru u něj bránilo jen jeho dřívější zapojení do šedé zóny. Na rozdíl od ní nikdy nechodil na policejní akademii, což je výhoda, když dojde na kreativní přemýšlení, a rozhodně je ten nejzdatnější IT specialista, s jakým kdy spolupracovala. Navíc je to příjemný společník, velmi oblíbený nejen u kolegyně, ale právě teď Naia lituje, že odpověděla upřímně, když se zeptal, proč s ní Krause chtěl mluvit.

„Mám dvanáctiletou dceru. Jakmile mám padla, pouštím práci z hlavy,“ řekne důrazně a nezapomene pro ně oba vytáhnout z přihrádky jednorázové latexové rukavice.

„Stejně ti nevěřím. Vezmeš to.“

„Můj táta byl vyšetřovatelem ve staré Elitní jednotce, a proto ne, nevezmu.“

Vystoupí z auta a práskne za sebou dveřmi. Zvedne oči k šedému nebi a zachvěje se, ale jakmile se na druhé straně vozu objeví Raheemův překvapený obličej, pochopí, že se vysvětlování nevyhne.

„Pořád byl pryč. I když byl doma, byl pryč. Nakonec zemřel na embolii, takže ne, díky, odpustím si to.“

Nepotřebuje to dál rozvádět. Rázně vykročí přes ulici k palisádovému plotu a mhouří oči před sněhovými vločkami.

„Promiň, to je mi líto,“ řekne jí, když ji dostihne u branky, a Naia cítí, že to Raheem myslí vážně.

„Je to už dávno,“ bagatelizuje svoje slova, ačkoli jí to tak nepřipadá vždycky. Otevře branku a pustí ho napřed. „Pojď, ať to máme z krku a můžeme se co nejrychleji vrátit.“

„Na druhou stranu je dobře, že u nás zůstaneš,“ pokračuje Raheem co nejnevinnejším tónem, „protože jinak bych se nedozvěděl, jaké to je, když se na valentýnské rande člověk vydá na výlet otců a dětí.“

„Není to rande, kecko. Je to lyžařský výlet s dcerou.“

„Jo, jasně,“ přikývne s úsměvem Raheem.

Cestou po zahradní pěšině si Naia všímá, že malebný dojem z domku, který získala z ulice, zblízka neplatí. Fasáda je popraskaná, okna, okapové svody i komín vypadají zchátrale. Dojem sklíčenosti umocňují trsy

vysoké zažloutlé trávy, které společně s potrhanou trampolínou a velkou plastovou skluzavkou vykukují ze sněhu na předzahrádce, a navíc se tam o prázdný přístřešek na auta opírají dva zrezivělé bicykly. Na sousední vile za plotem je mezi povlávajícími plachtami vidět pár oken, ale jinak je předzahrádka taková, jaká má být, pokud za sebou tedy člověk nezapomene zavřít branku.

Dojdou ke kamenným schodům, jež lemuje několik zasněžených květináčů, a Naiinu pozornost upoutají hlasy z domku. Otevřenými vchodovými dveřmi vidí dva uniformované strážníky, oba stojí v chodbě u vstupu do kuchyně a hovoří s mužem v obleku. Muž vypadá přibližně na čtyřicet a zdá se rozrušený. Pokud by Naia stále pracovala na svém bývalém oddělení, podobný rozhovor by byl na ní, vůbec kolegům nezávidí. Jeden z policistů, starší brunátný muž, si jich všimne, spěchá za nimi na schodiště a pečlivě za sebou zavře dveře.

„Pohřešovaná se jmenuje Silje Thomsenová, jednačtyřicet let, administrativní pracovnice. Včera večer v osm dorazil podle dohody její bývalý manžel, aby jí předal dceru, a když jim neotevřela, odemkli si dceřiným klíčem a našli dům prázdný. Totéž se opakovalo dnes ráno, a tak to ohlásil. Nenašli jsme nikoho, kdo by věděl, kde by Thomsenová mohla být. Naposledy se ozvala včera vpodvečer kolem půl šesté, kdy dceři napsala z nového telefonního čísla. Malá jí později na to číslo volala, ale nedovolala se, a teď to zní, jako by ten mobil byl vypnutý.“

„Její mobil jste tedy nenašli?“ ptá se Raheem.

„Ne, ale uvnitř je několik počítačů. Exmanžel nezná přístupová hesla, protože jsou rozvedení už půl roku a vztahy očividně nejsou, mírně řečeno, zrovna vřelé. Uvidíte sami, jestli z té elektroniky něco dostanete a vystopujete ji.“

Postarší strážník ustoupí stranou, otevře vchodové dveře a mávnutím ruky je pozve do domu.

„Pohřešovaná je ovšem teprve od včerejšího večera, chápu vás správně?“

Naia vyzvídá, protože během čekání na mrazu se jí zničehonic zmocnilo lehké podráždění.

„Ano, ale obavy má hlavně dcera. Matka je očividně už nějakou dobu na nemocenské kvůli stresu, a dokonce i její bývalý přiznává, že jí není podobné, aby nebyla doma, když se má dcera vrátit.“

„Co psala v tom vzkazu, proč má dcera obavy?“ chce vědět Naia.

„Něco ve smyslu ,všechno v pořádku, tohle je moje nové číslo, pusu, máma‘. Nic zvláštního.“

„Tohle jí napsala?“

„Ano.“

„Proč vás tedy napadlo volat nás?“

Strážník i Raheem nepatrně strnou a překvapeně se na ni podívají. Jenže to není poprvé, co Naia zažívá, že přivolat NC3 je pro policistu to nejsnazší, jak vyřešit případ pohřešované osoby, a ona už nedokáže skrývat, že ji to štve.

„NC3 na pohřešovaných nedělá. Zapojí se, jen když existuje podezření na spáchání trestného činu. O tohle by se mělo postarat IT oddělení z vašeho policejního obvodu. Jinak bychom nedělali nic jiného, než hledali lidi, co nejsou doma.“

„Neděláte to, tak dobře, ale naši měli jiný výjezd, a tak...“

„Kdo vám dovolil zapojit do případu NC3?“

„Asi já.“

Naia se podívá na Raheema, který se pod jejím pohledem přikrčí.

„Říkali, že jeden z počítačů v domě je zapnutý, a tak to vlastně spadá pod nás.“

„A samozřejmě jste ověřili, jestli jednoduše nemůžete vystopovat GPS systém v jejím autě?“ pokračuje Naia nerušeně a kývne směrem k prázdnému přístřešku.

„Žádné auto nemá. Dostal ho manžel a ona dům, dokud se neprodá,“ ozve se tiše policista a snaží se situaci vyvážit omluvným úsměvem.

Naia už teď cítí, že by čas využila lépe, kdyby se věnovala hromadě papírů na svém psacím stole. Popojde k hlavním dveřím, opráší ze sebe sníh a rozzlobeně pohlédne na Raheema.

„Ať to máme z krku. Vezmeš si první patro, a jestli je tam sklep, tak i ten.“

Stále ještě našťvaná Naia si na boty natáhne modré plastové návleky a vejde do velkého rohového obývacího pokoje. Panuje v něm pološero, protože žaluzie na oknech do ulice jsou stažené, ale v denním světle, jež prosvítá mezi lamelami, toho vidí dost, aby jí bylo jasné, že interiér domu je ve stejné žalostném stavu jako fasáda. Kdysi to možná býval útulný obývací s promyšlenou symetrií, různými časopisy o trendech v bydlení a příjemnými detaily, ovšem teď jeho vzhled naznačuje, že celý domov je v rozkladu. Na dřevěné podlaze jsou jasně znát místa, kde dříve stál nábytek, a z jedné z našedlých stěn bezúčelně trčí do prostoru řada hřebíků, pod nimiž ve stěhovací krabici leží zarámované barevné plakáty, které už nikam nepatří. Zbytek interiéru tvoří velká pohovka, fialový kobereček s dlouhým vlasem, skleněný konferenční stolek, televize s plochou obrazovkou, velká knihovna značky Montana s poloprázdnými policemi a bílý sekretář se skrovnou sbírkou rodinných fotek v rámečcích, z nichž polovina zeje prázdnotou. Na konferenčním stolku leží složka s nápisem „rozvodové papíry“, talíř se zaschlými zbytky jídla a použitá sklenka na červené víno a páchne to zde, jako by se tady dlouho nevětralo.

Naia si natáhne latexové rukavice a pustí se do práce. Ne snad že by očekávala, že by otisky prstů hrály v případě nějakou roli, ale protože tak velí zavedená praxe, když během domovní prohlídky hledají počítače, iPady a všemožné další elektronické přístroje, které musejí prozkoumat, aby se o majiteli něco dozvěděli. Během prohlížení pokoje zamíří k sekretáři, aby nahlédla do zásuvek, a vtom skrz zavřené dveře do kuchyně slyší, jak frustrovaný mužský hlas, zřejmě exmanžel, policistovi odpovídá na otázky.

„Ne, nemám zdání, kde by mohla být. Ani netuším, s kým je, kde spí nebo co kruci vyvádí, ale vím, že přijdu pozdě do práce, protože tady musím trčet!“

„Kdy jste spolu mluvili naposledy?“

„Nemluvíme spolu. Máme dohodu, to ona chtěla, abychom si malou předávali ve čtvrtek, a pak tady není!“

Hlasy z kuchyně probírají pořád dokola to samé, a jakmile Naia dokončí prohlídku obývacího pokoje, popojde do chodbičky, odkud první dveře vedou do ložnice. I tady jsou žaluzie stažené. Na neustlané manželské posteli s pouze jednou peřinou najde otevřený notebook, na němž je kamera přelepená kouskem barevné pásky. Vloží notebook do průhledného plastového sáčku, strčí si ho pod paži a dál se po místnosti rozhlíží. Na podlaze stojí nedopitý hrnek kávy, na nočním stolku leží pár svépomocných knih na téma stresu a strachu, a když Naia rutinně zkontroluje šuplík nočního stolku, najde kuchyňský nožik a pepřový sprej prodávaný na internetu. Na chvíli se zarazí a automaticky začne přemýšlet, proč pohřešovaná žena schovává tyhle věci v nočním stolku, ale pak ty úvahy zažene, protože něco takového už do náplně její práce nepatří. Dokončí prohlídku skříní u protější stěny, nakoukne do koupelny, ale kromě pár lékárenských dóz s prášky na spaní a psychofarmaky na tlumení strachu nic nestojí za povšimnutí.

Z koupelny se vrátí do úzké chodby, v níž jsou otevřené další troje dveře. První vedou do úplně prázdného pokoje. Druhé do místnosti pravděpodobně používané jako komora. Závěsy jsou tu zatažené, na podlaze stojí žehlicí prkno, věšák na oblečení a několik stěhovacích krabic, leží tam i stará matrace. Poslední dveře vedou do dětského pokoje, světlé, příjemné a asi jediné místnosti v domě, která díky ustlané posteli, bílému psacímu stolu a šatní skříně se zrcadlem vypadá jako skutečně obývaná. Na háčku na stěně mezi dvěma plakáty s házenkářkami, jejichž jména Naia nezná, visí kolečkové brusle. Při pohledu na ten vzorný pořádek si uvědomí, že se musí uklidit v Leině pokoji, který připomíná čekárnu na předměstském nádraží, jíž se prohnal uragán. Znovu vyjde na chodbu a v rychlosti mrkne z okna vedle zadních dveří. Zahrada za domem je stejně jako předzahrádka obehnaná zarostlým palisádovým plotem, pokrývá ji nedotčený, čerstvě napadaný prашan. Všimne si, že zadní dveře jsou vybavené dvěma posuvnými petlicemi, ale jinak tam nic pozoruhodného není, a proto zamíří domem zpět.

Domovní prohlídkou prozatím strávila necelých deset minut, a když bude slušný provoz, zanedlouho by měla být zpátky v NC3. Když opět vstoupí do rohového obývacího pokoje a jde ke dveřím do kuchyně, zahlédne dole v knihovně několik košíčků, které její pozornosti napoprvé

unikly. Dřepne si před knihovnu, aby je prozkoumala, ačkoli pochybuje, že najde něco zajímavého. Schází jí už jen prohlídka kuchyně a pak může pomoci Raheemovi, pokud nahoře ještě neskončil.

„Proč berete máminy věci?“

Naia sebou trhne a polekaně se otočí za hlasem, který vychází z temného zákoutí vedle pohovky. Na podlaze, zády opřená o stěnu, sedí dlouhovlasá tmavovláška ve věku Le a velkýma ostražitýma očima ji upřeně pozoruje. V rukou svírá mobilní telefon s růžovým krytem.

„Ahoj, jsem od policie. Jak se jmenuješ?“

Dívka neodpoví. Naia si dokáže spočítat, že v příšeří nejspíš seděla po celou dobu, co ona prohledávala místnost, ale neozvala se, a proto si dává záležet, aby se k dívce chovala vstřícně.

„Je to moje práce. Musím prozkoumat mámin počítač, abych zjistila, kam mohla jít. Zase ho vrátíme. Nevadí ti to?“

„Máma by nikdy nikam nešla, kdyby mi to nejdřív neřekla,“ ozve se dívka zasmušile.

Naia pozná, že malá si dělá opravdu velké starosti. A určitě jí nepomohlo, když z kuchyně slyšela, jak otec mluví o matce špatně. Proto se Naia důkladně zamyslí, aby řekla něco uklidňujícího.

„To máš asi pravdu. Jenže dospělí někdy jeden druhého neposlouchají nebo zapomenou, že mají něco domluveného, a pak je nutné prověřit jejich věci, aby se zjistilo, kde jsou.“

„Ale proč byl někdo tady v domě?“

Naia se zarazí. Policista se nezmínil, že by v domě někdo byl.

„Proč myslíš, že tady někdo byl?“

„Protože když jsme včera s tátou přišli, bylo v kuchyni uklizeno. V kuchyni máma nikdy neuklízí. Dělá to já.“ Podívá se na Naiu se směsicí hrlosti a nejistoty.

„Třeba prostě dostala chuť uklidit, abys to pořád nemusela dělat ty.“

Povzbudivě se na dívku usměje, ale ta nereaguje.

„Taky odsud mizí různé věci. Máma si myslí, že je vyhazuju já, ale to není pravda.“

Nyní Naia zaváhá, jak v rozhovoru pokračovat. Natahuje uši směrem ke kuchyni, jestli ti dva policisté nejsou nablízku, aby to převzali, ale neslyší vůbec nic.

„Jaké věci?“

„Máminy hodinky. Můj starý klíč se smajlíkem, který jsem strčila pod květináč. A tak podobně.“

Dívčino znepokojení se zdá upřímné. Ovšem na druhou stranu je domov v očividném rozkladu, a proto není těžké si představit, že se občas něco ztratí. Naia si sedne na okraj pohovky, ne příliš daleko od dívky, a snaží se zachytit její pohled, ale malá má pořád oči sklopené k mobilnímu telefonu.

„Teď to máme na starosti my a určitě zjistíme, kde tvoje máma je. Pojď, podíváme se po tátovi.“

Natáhne k dívce ruku, ale ta se jí nechytí.

„Bylo tam jen první patro, jsem hotový, můžeme jít. Co ty?“

To se ptal Raheem, který do obývacího pokoje nakoukl. V podpaží drží stolní počítač zabalený do průhledného igelitu. Naia se znovu pokusí podat dívce ruku, aby jí pomohla vstát, ale ta ji pořád ignoruje.

„Kdy se vám ty věci začaly ztrácet?“ zeptá se jí tedy.

„V době, kdy se máma začala bát těch vzkazů.“

„Jakých vzkazů?“

Dveře do kuchyně se otevrou, dívčin otec se protáhne kolem Raheema a vejde do obývacího. Ústa má sevřená, nepozdraví, jen se pátravě rozhlíží, dokud dceru nespatří.

„Amalie, jdeme. Půjdeš se mnou do kanceláře, mámu seženeme potom.“

Dívka poslušně vstane, s telefonem přitisknutým k tělu jde za otcem ke vchodu a Raheem ustoupí bokem, aby jim udělal místo.

Naia se za nimi dívá skrz žaluzie, dokud jí nezmizí mezi sněhovými vločkami. Pak přejde ke dveřím do kuchyně a rázně je otevře.

Je to velká útulná místnost s olivově zelenými kuchyňskými doplňky podle poslední módy. Uprostřed se nachází ostrůvek s velkými zásuvkami a porcelánovým dřezem, na sklokeramické varné desce trůní dva čisté hrnce. Francouzské okno vedoucí do zahrady zdobí nálepky v podobě černých ptáků, úplně vzadu v jídelním koutě stojí bíle natřený stůl a dvě pasující židle.

„O co jde?“ vyptává se Raheem a jde jí v patách, aby se také podíval. Neodpoví mu. V kuchyni nic nepatříčného není. Jen úzkostlivý pořádek a levandulová vůně čistícího prostředku.

Malá Toyota Aygo běží na volnoběh a klimatizace jede naplno, aby zvítězila nad zamlženými okénky. Marie Holstová netrpělivě troubí a hledí směrem k jejich řadovému domku a oprýskaným vchodovým dveřím, které úmyslně nechala otevřené, když před chvílí vycházela. Právě zkontrolovala, kolik je hodin, a v předsíni vidí křivý věšák s háčky a botník, ale žádného Thora, a frustrovaně se pustí do otírání okének hadrem, protože klimatizace nestíhá.

„Malte, co dělal? Kde je?“

Malte, její jedenáctiletý syn, sedí se školním batohem na sedadle spolujezdce vedle ní a rukávem kabátu pomáhá otírat zamlžené čelní sklo.

„Hned přijde. Třeba musel na záchod.“

Marie si nemůže pomoci, na Thora se zlobí, přestože moc dobře ví, že dnes je netrpělivá z úplně jiného důvodu. Zklidní se a snaží se soustředit na čištění okének, ale pak to vzdá a znovu zatroubí, tentokrát naléhavěji. Thor se konečně objeví v předsíni. Zabouchne za sebou vchodové dveře a vzápětí si sedne na zadní sedadlo, v náruči sítku s učebnicemi.

„Klídek, lidi!“

Marie se pečlivě rozhlédne a vyjede od obrubníku. Ulice, v níž dům stojí, se jí nikdy nelíbila. Panuje zde příliš silný provoz a je nebezpečná pro děti, protože se nachází mezi dvěma hlavními tahy a až moc řidičů si to tudy s chutí zkracuje, ale svého času byl dům právě kvůli poloze cenově dostupný, a ráno to navíc odsud není daleko.

„Thore, musíš tam být na začátek vyučování. Další absenci si nemůžeš dovolit, nebo nakonec budeš muset na přezkoušení ze všech předmětů. Rozumíš, co ti říkám?“

„Mám to pod kontrolou.“

„Tak proč máš dnes schůzku s ředitelem?“

Thor vytáhne mobil, do zpětného zrcátka se na ni nepodívá a pomalu si do uší nasadí AirPody.

„Thore, viděla jsem to v kalendáři v Bakalářích. Proč máš schůzku s ...“
„Je to jen varování. Nic se neděje. A neřekl jsem ti to, protože jsem si myslel, že už ti to dávno prásknul.“

„Prostě mu všechno odkývej. Je to důležité. Chce ti pomoci.“

„Mami, to se v rádiu mluví o nás?“

Marie se koukne na Malteho, který se naklání k reproduktoru autorádia, a uvědomí si, že syn poslouchá zprávy.

„... ovšem vražda devatenáctileté gymnazistky je stále neobjasněná, a protože si rodina stěžovala na průběh vyšetřování, ministerstvo spravedlnosti dnes rozhodne, zda...“

Marie rádio vypne. Kvůli Maltemu dávala pozor, aby u snídaně neměli puštěný rozhlas ani televizi, ale na autorádio vůbec nepomyslela.

„Tím se netrap, Malte. Všechno dobře dopadne. Čas od času člověk musí věci trochu popohnat, ale nech to na mně. Dobře?“

„Dobře.“

„Dneska je pátek, můžeš se těšit na odpolední fotbal.“

„A tátovu recepci.“

„A tátovu recepci, samozřejmě.“

Na slavnostní otevření nové klubovny Marie úplně zapomněla, a Malte jako by jí četl myšlenky.

„Jestli se ti nechce, půjdeme tam s Thorem sami.“

„Chce se mi tam, jasně. Pojedeme všichni.“

„Nevím, jestli budu mít čas,“ ozve se zezadu Thor.

„Budeš,“ oznámí mu bryskně Marie, pohled upřený do zpětného zrcátka.

„Asi bysme mu měli přinést nějaký dárek, mami,“ připomene Malte.

„Postarám se o to. Zlato, nemusíš na to myslet. Dobře?“

Zapíše si synovo přání za uši, ačkoli nemá zrovna chuť trávit čas vybíráním dárku pro bývalého manžela. Dojedou k ošuntělému vchodu do školy a Malte skoro vystoupí dřív, než Marie stihne u obrubníku zaparkovat za dalšími auty.

„Nezapomeň, že dneska jdeš domů sám, a ve skřínce je tousták.“

Malte jí zamává a spěchá do školy. Marie si všimne, že Thor se na zadním sedadle nehnul ani o píd.

„Thore, zbytek musíš dojít.“

Ten vzhledne od mobilního telefonu. „Proč prostě nemůžu jet s tebou?“ „Protože je pátek. Začínám později, mám skupinu pro pozůstalé.“ Thor otráveně zabručí a zvedne sítku s knihami. „Nechtěl bys třeba jít se mnou?“ Marie se snaží atmosféru odlehčit. „Vtipe, vylez...“ Syn otevře dveře. „Tak se měj hezky, a zkus, jestli ...“ Než dokončí větu, Thor dveře zabouchne.

Chvíli nato Marie zastaví na zasněženém parkovišti před kostelem ve Hvidovre a ještě jednou si zopakuje, že brzy bude líp. Chvátá ke vchodu do kostela, okny vidí, že ostatní už začali. V předání si potichu svlékne kabát, co nejdiskrétněji vklouzne do hlavní lodi a najde si volnou židli v kruhu osmi devíti lidí, sedících proti sobě. Na jednu stranu jsou si téměř cizí. Na druhou stranu je při každotýdenních setkáních v kostele spojuje zármutek. Vedoucí skupiny se vyptává staršího muže, jehož jméno si Marie nepamatuje, a ona nechce zbytečně rušit, takže jen nenápadně pokývne naproti sedící kamarádce. Therese je o pár let mladší a moc dobře ví, co dnešek pro Marii znamená, a ta si cení nepatrného chápavého úsměvu, který jí Therese věnuje. Seznámily se tady ve skupině přibližně před dvěma roky, bez ní by Marie možná neměla sílu sem nadále docházet.

Jasně si pamatuje, když tu byla poprvé. Seděla na židli proti neznámým tvářím, vykoktala, kdo je a proč přišla. Ostatní ji přátelsky a vstřícně pozdravili, tedy až na Therese, která se zdála zamlklá a odměřená. V průběhu sezení Marie vnímala její pátravý pohled a Therese si získala její sympatie až ve chvíli, kdy na ni přišla řada a Marie pochopila, že se Therese připojila ke skupině před několika měsíci, protože její manžel boural i s jejich miminkem nedaleko dálnice na Helsingør. Jednalo se o vážnou dopravní nehodu, kterou ani jeden z nich nepřežil.

Marie z Therese navzdory nepřekonatelné ztrátě cítila auru silné osobnosti, kterou nedokázala neobdivovat. Do tváře se jí sice zřetelně vepsal žal, ale seděla pěkně vzpřímená a bez známek sebelítosti. Když toho večera Marie odjížděla, viděla, že Therese ujel autobus. Přibrzdila a zeptala se, zda nechce svézt. Therese mírně neochotně s poděkováním přijala, protože její auto mělo píchlou pneumatiku, ale během jízdy nic moc neřekla.

Marie s nadějí vyzvídala, jestli účast ve skupině pro pozůstalé pomáhá, a Therese odpověděla stručně, bez okolků a upřímně.

„No, moc ne.“

„Ale... proč sem teda chodíš?“

„Byla to v podstatě podmínka, abych se mohla vrátit do práce. A kromě toho je to lepší než si doma vyplakat oči.“

Therese je sociální pracovnící v okrese Gladsaxe. Až později Marii prozradila, že návrat do práce a možnost zase pomáhat tak brzy po tragédii vnímala jako spásu. Přestože to znamenalo jezdit denně pětáctýřicet kilometrů z chaty a zpět. Přestěhovala se tam, protože v Kodani bydlení za slušnou cenu nenašla. Toho prvního večera mlčky a trpělivě v autě poslouchala Mariiny slzavé výlevy až na vlakové nádraží, kam se nechala dovézt. Při vystupování formálně poděkovala, „díky za svezení“, a Marie se všemi svými slzami a myšlenkami osaměla. Než se stihla vzpamatovat natolik, aby opět nastartovala a vyjela, dveře auta se otevřely a Therese zase nasedla, tentokrát se sáčkem z kiosku. Rozbalila ho a Marii podala jeden ze dvou malinových řezů, které právě koupila. „Pořád máš rodinu. Bojuj kvůli ní,“ řekla a společně v šeru kabiny vozu zákusky snědly. Tehdy se z nich staly kamarádky a volaly si skoro každý den.

Marie se snaží soustředit na to, co se probírá. Postarší muž stále hovoří o nedávno zesnulé manželce, hlas se mu chvěje. Ačkoli by Marie chtěla projevit empatii, nedokáže se na jeho slova soustředit. Nepřítomně hledí na velkou mosaznou sochu Krista s anděly na ramenou a myšlenky jí začnou zanedlouho kroužit kolem toho, jak dobře s advokátem ze státního registru poskytovatelů právní pomoci obětem trestných činů sepsali do stížnosti všechny pádné argumenty. Ministerstvo spravedlnosti advokátovi telefonicky oznámí výsledek rozhodnutí až dnes odpoledne ve tři, to Marii připadá jako věčnost.

„Ahoj, Marie, nechceš se s námi dnes o něco podělit?“

Marie si uvědomí, že ji vedoucí skupiny laskavě pozoruje, a stejně tak ji sleduje Therese i ostatní.

„Přirozeně nemusíš, ale napadlo mě, že dnešek má pro tebe zvláštní význam.“

Není pro ni žádným překvapením, když vedoucí skupiny nebo někdo jiný z kruhu vlídně komentuje novinku v případě, o které četli nebo slyšeli